

селото било изгорѣно, нито пъкъ имало българи исклани, командира на табора казалъ, че не може да позволи да се обезоружи населението, нито пъкъ да напустне селото безъ заповѣдъ отъ началството си.

— Впрочемъ, азъ ще искамъ заповѣдъ отъ началството си, казалъ турския офицеръ.

И, дѣйствително, началството му дало заповѣдъ, но заповѣдъ да обезоружи българския коненъ взводъ и да го испрати подъ конвой въ с. Хуявенъ. За конвоиранieto на българскитъ конници билъ испратенъ отъ послѣдното село половина ескадронъ турска конница. На конвоиранитъ плѣнници имъ биле вързани ржцѣтъ, освѣтъ на Юрева, Мито Анкова, Коста Бошнякова и П. Пантелѣва. Тѣзи четворица плѣнници били на коне, водени отъ турцитъ, а другитъ вървѣли пѣша. Съ пристигването на плѣнниците въ с. Хуявенъ, тѣ биле хвърлени въ затвора, въ който затворъ ги държали като разбойници — „комита гяурларъ“.

Между това началството съ нетърпѣние очакваше извѣстие отъ Върбица и такова извѣстие за участъта на командата не захкснѣ да се получи отъ избѣгналитъ отъ това село българи. Тия послѣднитъ разказваха страшни работи, напримѣръ, че нашитъ конници били вързани и че на схщитъ, слѣдъ излизанieto отъ селото, били имъ изрѣзали ушитъ и носовѣтъ.

Почти по тревога се вдигнаха 3-я и 4-а дружини и единъ ескадронъ отъ Нарвския гусарски полкъ и подъ командата на полковникъ графъ Келлера, началника щаба на опълчението, съ форсированъ маршъ заминаха за Върбица, съ цѣль да освободятъ плѣнниците и да накаратъ турцитъ да напустнатъ селото.

Деньтъ 4-и Априлъ бѣше ясенъ. Слънцето обилно пращаше своитъ топли лъчи. Едвамъ изникналата зелена тревица, нашарена съ цѣфналото вече кокиче, като съ кадифе покриваше странитъ на пѣтя, па даже и самия нешосиранъ пѣтъ. Гората още дремеше въ пролѣтния си сънь. Прѣлестна и весела природа! Такава обстановка прѣдрасполага челоуѣка къмъ веселостъ, изразена въ пѣсни. Но юнацитъ опълченци сега не пѣяха, не огласяваха още сънливата пролѣтна природа съ своитъ юнашки пѣсни, съ които огласяваха бойнитъ полета въ врѣме на ожесточенитъ битки. Опълченцитъ размѣняваха по между си мисли, такива мисли, които показваха, че въ тѣхнитъ души кипѣше чувството на негодувание и яростъ про-